



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2294

Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς  
7 Ἰουνίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς

«Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους·  
Οὐκ ἴδου πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;» (Πράξ. 2,7)

**Ἡ** φωνή, ἀγαπητοί μου, ἐκείνου πού με τὰ «οὐαί!» (Ματθ. κεφ. 23ο) κατακεραύνωσε τοὺς φαρисαίους δὲν ἀκουγόταν πιά· ἡ γλῶσσα τοῦ Ἰησοῦ σιώπησε. Θὰ τολμήσῃ τώρα νὰ μιλήσῃ ἄλλος ἔτσι; **Ποίος θὰ ἐλέγξῃ τὸν κόσμον γιὰ τὴν ἀμαρτία**, καὶ μάλιστα γιὰ τὴ θανάτωσι τοῦ Ἀθώου;

Οἱ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ μποροῦν νὰ κοιμῶνται ἤσυχτοι, οἱ ἀρχιερεῖς μποροῦν ἀνενόχλητοι νὰ χαίρωνται τὴν ἐξουσία τους. **Ὁ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς ἐξαφανίστηκε**. Κανένας δὲν τολμᾷ πιά νὰ μιλήσῃ γι' αὐτόν. Διαδόσεις ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε πνίγηκαν· με ἀργύρια, πού ἔδωσαν στοὺς φρουροὺς τοῦ τάφου, διαδόθηκε τὸ ψέμα ὅτι δὲν ἀναστήθηκε ἀλλὰ τὸ σῶμα του ἐκλάπη. Καὶ τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἀνάστασι δὲν ἐμφανίστηκε σ' αὐτοὺς ἢ κάπου νὰ μιλάῃ καὶ θαυματουργῆ, τοὺς ἔκανε νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε νεκρός. Ἄν εἶχε ἀναστηθῆ, ἔλεγαν, ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῆ καὶ σ' ἐμᾶς...

Ταλαίπωροι! τόσα εἶχαν δεῖ τρία χρόνια, κι ὅμως δὲν πίστεψαν. Τυφλοὶ καὶ πωρωμένοι, ἀπέδειξαν πῶς εἶνε **ἀνάξιοι νὰ τὸν ξαναδοῦν**. Καὶ ἂν τοὺς ἐμφανιζόταν πάλι, νέες δικαιολογίες θὰ ἐπινοοῦσαν. Εἶδαμε πῶς κατάφεραν νὰ κάνουν τοὺς φρουροὺς ψευδομάρτυρες.

Ἔμειναν βέβαια τώρα **οἱ μαθηταὶ του**. Ὡ καὶ νὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἐξαγοράσουν κι αὐτούς! Ἀλλὰ τὸ ὅτι μετὰ τὴ σταύρωσι δὲν ἔδιναν σημεῖα ζωῆς, ἔκανε τοὺς ἐχθροὺς νὰ ἐλπίζουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ λησμονηθῆ. Ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν μιλοῦν γι' αὐτόν, ποίος ἄλλος θὰ μιλήσῃ;

Μέσα ὅμως σ' ἐκείνη τὴ σιγὴ ἡ θεία πρόνοια κατεργαζόταν ἓνα μυστήριο. Δὲν μιλάει ἡ γῆ; **Ἀπαντᾷ ὁ οὐρανός**· ἀπαντᾷ με θαῦμα, με πύρινες γλῶσσες. Ἀπαντᾷ διὰ γεγονότος τόσο συγκλονιστικοῦ ὅσο ἦταν καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀνάστασι καὶ ἡ ἀνάληψις. Νέος παράγων ἐμφανίζεται νὰ δρᾷ στὸν κόσμον· **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο!**

Ἄς δοῦμε τί ἐξιστοροῦν οἱ Πράξεις.

\*\*\*

Ἦταν, ἀγαπητοί μου, **Πεντηκοστή**· μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐορτὲς τῶν Ἑβραίων, πού συνέπιπτε με τὴν ἀρχὴ τοῦ θερισμοῦ καὶ τὴ συλλογὴ τῶν πρώτων καρπῶν, τῶν *ἀπαρχῶν*. Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐξέφραζε με δημόσια τελετὴ τὶς εὐχαριστίες του στὸ Θεὸ γιὰ τὴ νέα σοδειά. Πλήθη, ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο κι ἀπὸ μακριὰ νὰ μέρη, συνέρρεαν γιὰ νὰ γιορτάσουν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Καὶ τὴ χρονιὰ αὐτὴ ἡ συρροὴ ἦταν πιὸ μεγάλη, γιὰτὶ ἡ φήμη τοῦ Ναζωραίου εἶχε ξεπεράσει τὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης· πολλοὶ ἦρθαν γι' αὐτόν. Ἀλλὰ –ἀλλοίμονο– δὲν πρόλαβαν· οἱ ἐχθροὶ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν σταύρωσαν. Γύρω ἀπ' αὐτὸ γίνονταν πολλὲς συζητήσεις. Φωνὴ δυνατὴ ὅμως, πού νὰ τὸν ὑπερασπίζεται δὲν ἀκουγόταν. Οἱ μαθηταὶ δὲν ἐμφανίζονταν. Εἶχαν κλειστῆ στὸ ὑπερῶο, προσεύχονταν καὶ περίμεναν τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου (βλ. Πράξ. 1,4-5).

Ξαφνικὰ ἀντηχεῖ **ἡχος δυνατός**. Τὸν ἄκουσαν ὅλοι. Ἦταν σὰν πολὺ σφοδρὸς ἄνεμος· ἡχος ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ ἀλλ' ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἡχος **οὐράνιος**. Ἐρχόταν με ὄρμη ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, με κατεύθυνσι τὸ σπίτι πού ἦταν οἱ μαθηταί. Τὸ σπίτι γέμισε ἀπὸ τὸν ἦχο, φάνηκαν γλῶσσες σὰν φωτιᾶς πού μοιράστηκαν καὶ καθεμῖα κάθισε ἐπάνω στὸν κάθε μαθητῆ, κι αὐτοὶ **ἄρχισαν νὰ μιλοῦν διάφορες γλῶσσες**. Οἱ μόνιμοι κάτοικοι καὶ ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἔρθει στὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ κάθε μέρος τῆς γῆς, Ἰσραηλίτες καὶ ἄλλοεθνεῖς, προσήλυτοι καὶ μὴ προσήλυτοι, αὐτὴ ἡ ἀντιπροσωπία ὅλης τῆς οἰκουμένης, ἄκουγαν τοὺς ἀποστόλους, καθένας στὴ δική του γλῶσσα, νὰ κηρύττουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ ξέροντας ὅλοι ὅτι οἱ μαθηταὶ μιλοῦν μόνο ἑβραϊκά, ἔμειναν ἐκστατικοί. Εἶχε συντελεσθῆ μπροστὰ τοὺς **θαῦμα** τεράστιο.

• “Οχι θαῦμα! εἶπαν κάποιοι πού δὲν πίστεψαν· χλεύαζαν λέγοντας γιὰ τοὺς ἀποστόλους «*Γλεύκοις μεμεστωμένοι εἰσὶ*» (Πράξ. 2,13), εἶνε μεθυσμένοι. Τί διαστροφή, τί συκοφαντία! Μὰ ἦταν πρῶι, τέτοια ὦρα ποιός μεθάει; Ἔπειτα οἱ μεθυσμένοι τραυλίζουν, ἐνῶ οἱ ἀπόστολοι μιλοῦσαν ἄψογα ξένες μάλιστα γλῶσσες. Αὐτὸ ἄλλωστε, ἡ ξαφνικὴ **γλωσσομάθεια** ἀπλοϊκῶν ψαράδων, ἦταν πού προκάλεσε τὸ θαυμασμό.

• Τὸ πιὸ θαυμαστὸ εἶνε ὅτι **οἱ ἰδέες πού ἐξέφραζαν** εἶνε οἱ πιὸ καθαρὲς καὶ ὑψηλὲς ἀλήθειες. Ὁ νοῦς τους φωτίστηκε καὶ ἡ γλῶσσα τους ἔγινε «*κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου*» (Ψαλμ. 44,2)· μιλάνε γιὰ τὰ «*μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ*» μὲ δύναμι, πειθῶ, ἐπιχειρήματα, ἐνῶ οἱ φιλόσοφοι εἶχαν καὶ πλάνες. Ἔνας ἀρχαῖος σοφὸς θὰ ἄκουγε ἔκπληκτος ἕνα χριστιανόπουλο νὰ μιλάει γιὰ Θεό, κόσμο, ἄνθρωπο, ψυχὴ, ἀθανασία, καὶ θ’ ἀποροῦσε· «*Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;*» (Πράξ. 2,12). Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος συγκρίνει τὸν Πλάτωνα μὲ τὸν ἀπ. Πέτρο καὶ λέει· «Ὁ Πλάτων σίγησε, ἐνῶ αὐτὸς κηρύττει· ὄχι μόνο σὲ πατριῶτες του ἀλλὰ ...στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ποῦ εἶνε τώρα ...ἡ φλυαρία τῶν φιλοσόφων; Οἱ χωριάτες ἀπ’ τῆ Γαλιλαία καὶ τῆ Βηθσαϊδὰ νίκησαν ὄλους ἐκείνους» (βλ. Ἐ.Π. Migne 60,47).

• Θαῦμα ἡ γλωσσομάθεια τῶν ἀποστόλων, θαῦμα τὰ θεῖα νοήματα, ἀλλὰ θαῦμα καὶ τὸ θάρρος, ἡ **παρρησία** τους. Ὁ Πέτρος, πού ἀρνήθηκε τὸν Διδάσκαλο καὶ κρύφτηκε, βγαίνει τώρα μπροστὰ σ’ ὄλους καὶ μιλάει ἀτρόμητος. Τί μεταβολή! Ὁ λαγὸς ἔγινε λιοντάρι. «*Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου*» (Ψαλμ. 76,11). Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ὅλοι γίνονται «*λέοντες πῦρ πνέοντες*» (Χρυσ. εἰς Ἰω. ὁμ. ΜΣΤ’, γ’ Ἐ. Π. Migne 59,260), τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

• Θέλετε νὰ δῆτε καὶ ἄλλες πλευρὲς τοῦ θαύματος τῆς Πεντηκοστῆς; Νά· οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης βρίσκονται μπροστὰ στὸν χωλὸ ζητιάνο· χρήματα δὲν ἔχουν, ὁ Πέτρος ὅμως τὸν θεραπεύει μὲ τὸ λόγο του· «*Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου*», λέει, «*ἔγειραι καὶ περιπάτει*» (Πράξ. 3,6). Ὡ γλῶσσες τῶν ἀποστόλων! δὲν μιλάτε μόνο ξένες διαλέκτους, καὶ ἐκφράζετε ὑψηλὰ θεῖα νοήματα, καὶ ῥητορεύετε μὲ παρρησία καὶ πειθῶ· ἀλλὰ μόλις ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, τότε καὶ **θαυματουργεῖτε**· χωλοὶ περπατοῦν, παράλυτοι σηκώνονται, δαιμόνια διώκονται, νεκροὶ ἀνασταίνονται. Ὡ γλῶσσες θαυματουργές, ποιά γλῶσσα φιλοσόφου μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μ’ ἐσᾶς;

• Ἡ **διάδοσις** τοῦ λόγου τῶν ἀποστόλων εἶνε θαυμαστή. Ὅπως μία ἀναμμένη λαμπάδα ἀνάβει χίλιες ἄλλες λαμπάδες, ἔτσι κάθε ἀπόστο-

λος μετέδωσε καὶ μεταδίδει τὸ φῶς Χριστοῦ σὲ μυριάδες ψυχές. Ὡντως «*εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν*» (Ψαλμ. 18,5).

• Ἡ **ἐπίδρασις** τοῦ λόγου τῶν ἀποστόλων εἶνε βαθειά. Ἡ ἱστορία βεβαιώνει ὅτι τὰ ἦθη ἄλλαξαν ριζικά, ἡ εἰδωλολατρία ἔπεσε, ἡ πλάνη ἀφανίστηκε, βδελυρὰ πάθη ξερριζώθηκαν, ἄρχισε ν’ ἀνθίζῃ ἡ ἀγνότητα, νὰ τιμᾶται ἡ παρθενία. Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὶς ἀδυναμίες τῆς σαρκός, ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν ἄγγελος, ἔγινε «*καινὴ κτίσις ἐν Χριστῷ*» (Β’ Κορ. 5,17). Ἡ γῆ ἔγινε οὐρανός.

• Ὁ λόγος τῶν ἀποστόλων ἔγινε **σαγήνη**. Μὲ τὴν πρώτη ὁμιλία τοῦ Πέτρου 3.000 ψυχές πίστεψαν, μετανόησαν, καὶ ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς αὐξανόταν. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπτή ἀπόδειξις ὅτι ἦρθε στὸν κόσμο τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Χωρὶς τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς Ἐκκλησία δὲν θὰ ὑπῆρχε.

**Δόξα** τῷ Πατρὶ δι’ Υἱοῦ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ!

\*\*\*

Τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀγαπητοί μου, μαρτυροῦσαν μυριάδες πιστοὶ πού ἐλάμβαναν τὴ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, μὲ πιστοὺς «*πλήρεις Πνεύματος ἁγίου*» (Πράξ. 6,3,5 7,55 11,24), ἦταν **ζῶσα Ἐκκλησία**· ὄλος ὁ κόσμος αἰσθανόταν τὴν παρουσία της. Ἄς μὴν εἶχε ἡ ἀποστολικὴ ἐκείνη Ἐκκλησία ἐξωτερικὴ λάμψι· δὲν εἶχε χρυσό, εἶχε καρδιὲς χρυσές! Οἱ γλῶσσες κληρικῶν καὶ διδασκάλων τῆς ἦταν «*γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός*» (Πράξ. 2,3). Ἄναβαν πυρσοὺς, ἔκαιγαν σὰν φρύγανα τὶς αἰρέσεις, καθάριζαν τὸν ἀγρὸ τοῦ Θεοῦ· ἐπικαλοῦντο τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ κ’ ἔκαναν θαύματα.

**Ἀλλὰ σήμερα;** Οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ ζοῦν μέσα σὲ θαύματα, κατήντησαν προσκυνηταὶ τῆς ὕλης. Γιὰ τὸ Πνεῦμα οὔτε ν’ ἀκούσουν θέλουν. Χλεύαζουν, ὅπως οἱ παλαιοὶ συνάδελφοί τους, τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

**Πέταξε λοιπὸν ἡ περιστέρα ἀπὸ τὴ γῆ;** ἔσβησε τὸ οὐράνιον πῦρ; Φτάσαμε σὲ ἐποχὴ σὰν ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς εἶπε τὸ φοβερὸν λόγο «*Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ Πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας*»; (Γέν. 6,3). Ἐπικεῖται τιμωρία;...

Μὴ ἀπελπιζώμαστε. **Ὑπάρχει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.** Ὑπάρχει στὰ μυστήρια, στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, στοὺς ἁγίους πού «*ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος*» (βλ. Ψαλμ. 4,3), σὲ κάθε καρδιὰ πού πιστεύει. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο «*ὅπου θέλει πνεῖ*» (Ἰω. 3,8). Μπορεῖ καὶ πάλι νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θαῦμα· «*δυνάμεθα ἀεὶ Πεντηκοστὴν ἐπιτελεῖν*» (Χρυσ. Ἐ. Π. Migne 50,454).

Ὡ Πνεῦμα ἅγιο, ἔλα καὶ πνεῦσε πάλι στὸν κόσμον! ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναίκα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2295

Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)  
14 Ἰουνίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Ἀγάπη πάνω ἀπ' ὅλα στὸ Χριστό!

«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. 10,37)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν ἀ-  
γίων Πάντων. Δὲν ἐορτάζει ἕνας ἅγιος· ἐ-  
ορτάζουν πολλοὶ μαζί, ἑκατομμύρια, **ἀναρίθμη-  
τοι ἅγιοι**. Εἶνε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀπ' ὅλες τὶς  
ἡλικίες, ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἀπ' ὅλες τὶς  
τάξεις, ἀπ' ὅλες τὶς φυλές. Ἄγιοι εἶνε νήπια, με-  
γαλύτερα παιδιά, ἄντρες, γυναῖκες· εἶνε βασι-  
λεῖς καὶ ἄρχοντες, στρατιῶτες καὶ φτωχοί.

\*\*\*

Ἄγιοι ὑπάρχουν σὲ κάθε ἐποχῇ. Δὲν ἦταν  
μόνο «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», εἶνε καὶ σήμερα· **ὑ-  
πάρχει καὶ σήμερα ἀρετὴ, ἀγιότης**. Ἡ κοινωνία  
μας βέβαια ἔγινε ἀκάθαρτη, ὄζει - βρωμάει,  
εἶνε κοπριά τοῦ διαβόλου. Ἄλλ' ὅπως κάποτε  
ψάχνοντας βρίσκει κανεὶς καὶ μέσ' στὴν κο-  
πριά κάτι πολυτίμο, ἔτσι καὶ μέσα στὴ σημε-  
ρινὴ κοινωνία κρύβονται διαμάντια, βλέπεις  
ἐκδηλώσεις ποὺ συγκινοῦν· ὑπάρχει ἀγιωσύ-  
νη, ὄχι ἀπλῶς καλωσύνη. **Παραδείγματα**; Νά.

✓ Στὴν Ἀθήνα ἕνα φτωχαδάκι ταξιτζῆς, ποὺ  
δὲν εἶχε οὔτε σπίτι, βρῆκε μέσα στ' ἀμάξι του  
ἕνα δέμα ποὺ ξέχασε κάποιος ἐπιβάτης. Εἶχε  
μέσα – πόσα λέτε; Πεντακόσες χιλιάδες! Τὰ  
πῆρε; Ὁχι. Δὲν τὰ ἄγγιξε. Τί ἔκανε; Πῆγε κατ'  
εὐθεῖαν στὴν ἀστυνομία. –Δὲν εἶνε δικά μου  
αὐτά, εἶπε. Αὐτὴ ἡ **τιμιότης** δὲν εἶνε ἀγιότης;

✓ Θέλετε ἄλλο; Σ' ἕνα νοσοκομεῖο κάποιος  
ἄρρωστος κινδύνευε νὰ πεθάνη. –Χρειάζεται  
αἷμα! ἀνακοίνωσε τὸ ραδιόφωνο. Δέκα λοιπὸν  
Χριστιανοὶ πῆγαν νύχτα στὸ νοσοκομεῖο καὶ  
ἔδωσαν αἷμα γι' αὐτόν. Δὲν ἦταν συγγενεῖς  
του· ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἐ-  
χθρός. Αὐτὴ ἡ **θυσιὰ** δὲν εἶνε ἀγιότης;

✓ Ἄλλο παράδειγμα. Μία γυναίκα ἔμεινε  
ἐγκυος. Ὁ γιατρός τῆς εἶπε· –Νὰ ξέρης ὅτι  
κινδυνεύεις, ἡ καρδιά σου δὲν ἀντέχει, πρέ-  
πει νὰ ρίξης τὸ παιδί. –Ἄ ὄχι, γιατρέ, τέτοιο  
πράγμα δὲν κάνω! Καὶ προτίμησε νὰ πεθάνη  
ἢ ἴδια παρὰ νὰ κἀνῃ ἔκτρωσι τὸ παιδί. Ἐν τού-

τοις ὁ Θεὸς τὴν φύλαξε καὶ γέννησε καλά.  
Αὐτὴ ἡ **αὐτοθυσιὰ** δὲν εἶνε ἀγιότης;

✓ Θέλετε κι ἄλλο; Στὴ Θεσσαλονικὴ δύο τυ-  
φλά παιδιά πέσανε στὴ θάλασσα καὶ κινδύ-  
νευαν νὰ πνιγοῦν. Ἀμέσως ἕνα ἄλλο παλλη-  
κάρι ἔπεσε στὰ κύματα καὶ τοὺς ἔσωσε. Αὐτὴ  
ἡ **εὐσπλαχνία** δὲν εἶνε ἀγιότης;

✓ Θέλετε κάτι ἀκόμη ἀνώτερο; Πηγαίνετε  
στὸ Ἅγιο Ὄρος· θὰ δῆτε ἐκεῖ καλογήρους νὰ  
κάνουν **προσευχὴ**. Μέσα σὲ βουνά, σὲ σπήλαια,  
σὲ κουφάλες δέντρων, ἀγρυπνοῦν καὶ προσ-  
εύχονται μὲ τὸ κομποσχοίνι καὶ παρακαλοῦν  
τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία· ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυ-  
τό τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἐπὶ τοῦτο καὶ σήμερα **καλωσύνη**, ἀ-  
ρετὴ, ἀγιότης.

\*\*\*

Τίθεται ὁμως, ἀγαπητοί μου, τὸ ἐρώτημα·  
ἀρκοῦν ἄραγε αὐτὰ τὰ καλά γιὰ νὰ πᾶμε στὸν  
παράδεισο; Ὁχι, ἀπαντᾷ τὸ σημερινὸ εὐαγγέ-  
λιο· ἀπαιτεῖται καὶ κάτι ἄλλο. Χίλια καλά νὰ κά-  
νης, ἂν δὲν ἔχης καὶ αὐτὸ πᾶς στὴν κόλασι.  
Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ ἕνα; Εἶνε ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν  
ὄλοι οἱ ἅγιοι, ὅτι **ὠμολογοῦσαν τὸ Χριστό**. Τί θὰ  
πῆ «ὠμολογοῦσαν τὸ Χριστό»; Πιστεύεις ὅτι  
ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ἀληθινός; ὅτι κατέβηκε ἀ-  
πὸ τὰ οὐράνια ἐδῶ στὴ γῆ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κό-  
σμο; ὅτι σταυρώθηκε; ὅτι ἀναστήθηκε; ὅτι ἀνα-  
λήφθηκε στους οὐρανοὺς; ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι νὰ  
κρίνῃ τὸν κόσμο; Ἄν τὰ πιστεύης αὐτά, τότε  
**δεῖξε τὴν πίστι σου**. Πῶς νὰ τὴ δείξης; Ἐπά-  
νω στὰ πράγματα· τότε ἀξίζει ἡ πίστι, ὅταν στοι-  
χίζῃ. Νὰ εἶσαι ὄχι ἕνας ψυχρὸς ἀλλὰ ἕνας θερ-  
μὸς Χριστιανός· ὅπου βρεθῆς, **νὰ ὁμολογῆς**  
αὐτὸ ποὺ πιστεύεις. Πῶς; Ὅπως οἱ ἅγιοι Πάν-  
τες ποὺ ἐορτάζουμε. Τί ἔκαναν ἐκεῖνοι; Τοὺς ἐ-  
πιαναν καὶ τοὺς ἀνέκριναν· –Πιστεύεις στὸ  
Χριστό; Ἄν ἔλεγαν «Ὁχι», γλύτωναν· ἂν ἔλεγαν  
«Πιστεύω», καταδικάζονταν. Ἐπὶ τοῦτο πολλὰ

τέτοια παραδείγματα. Ἄναφέρω ἕνα μόνο πού συνέβη στὸν Πόντο πρὶν πεντακόσα χρόνια.

Ἐνας πασᾶς εἶδε ἕνα παλληκάρι 18 ἐτῶν, καλὸ ἐργατικὸ φρόνιμο παιδί. Τὸ ἐκτίμησε καὶ τοῦ λέει· –Θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, νὰ σὲ κάνω κ' ἐσένα πασᾶ, ἀλλὰ θ' ἀλλάξης θρησκεία· ἂν ἀλλάξης, ὅλα δικά σου. Ὁ νέος δὲν ἤθελε· τέλος, ἀφοῦ ὁ πασᾶς ἐπέμενε πολὺ, προσποιήθηκε· –Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ γίνω Τοῦρκος. –Μπράβο! πότε; αὔριο, μεθαῦριο; –Ἄ, λέει, σὲ μεγάλη μέρα· **τὴ Λαμπρῆ**, πού γιορτάζουν οἱ Χριστιανοί, τότε θ' ἀνεβῶ στὸ τζαμί νὰ τὸ φωνάξω. Ἐνθουσιάστηκε ὁ πασᾶς. Καὶ ὄντως τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα στὴ Σαμψοῦντα μαζεύτηκαν οἱ Τοῦρκοι χαρούμενοι κάτω ἀπ' τὸ τζαμί, ἐνῶ οἱ Χριστιανοὶ πενθοῦσαν. Τὸ παιδί ἀνέβηκε στὸ μιναρέ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ πῆ «Ἐνας εἶνε ὁ Ἀλλάχ...», ἄρχισε νὰ ψάλλῃ –«Χριστὸς ἀνέστη ἐν νεκρῶν...». –Μᾶς γέλασε ὁ ἄπιστος, εἶπαν. Ἀλλὰ μέχρι ν' ἀνεβοῦν καὶ νὰ τὸν ρίξουν κάτω, πρόλαβε καὶ τό 'πε ἄρκετά. Βλέπετε; δὲν ἀρνήθηκε, **ὠμολόγησε τὸ Χριστό**.

**Ἔμεῖς ὁμολογοῦμε τὴν πίστι μας;** Δὲν τὴν ὁμολογοῦμε. Θέλετε παραδείγματα; Ὅριστε.

✓ Παρατηρῶ ὅτι δὲν κάνετε τὸ σταυρὸ σας κανονικά. Σᾶς εἶπα χίλιες φορές καὶ σᾶς ἔδειξα **πὼς γίνεται ὁ σταυρός**· μὲ τὰ τρία δάχτυλα στὸ μέτωπο, στὴν κοιλιά, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στοὺς ὠμους. Ἔτσι ἔκαναν οἱ ἅγιοι Πάντες.

✓ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Προχθὲς ἦρθε στὴ μητρόπολι ἕνα χωριὸ ὀλόκληρο, μὲ καμμιά εἰκοσιπενταριά παιδάκια. Τὰ ρωτᾶω λοιπόν· –Τρῶτε τὸ φαγητό σας; –Τὸ τρῶμε. –Κάθεστε μὲ τοὺς γονεῖς **στὸ τραπέζι**. –Καθόμαστε. –Δὲ μοῦ λέτε, ὑπάρχει κανένα σπίτι πού κάνετε ὅλοι μαζί προσευχή;... Δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνα!

✓ Καὶ τὸ βράδυ; Οἱ πρόγονοί μας δὲν ἔπεφταν γιὰ ὕπνο χωρὶς νὰ προσευχηθοῦν. Τώρα δεῖξτε μου ἕνα σπίτι πού προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν κάνουν **οἰκογενειακὴ προσευχή**. Οἱ παλαιοὶ δὲν εἶχαν ἀνέσεις, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, ἀλλ' ὅταν νύχτωνε μαζεύονταν ὅπως τὰ πουλάκια στὴ φωλιά, καὶ γονάτιζαν ὅλοι μαζί μπροστὰ στὶς εἰκόνες.

✓ Ἄν λοιπὸν πιστεῦης στὸ Χριστό, θὰ γονατίσετε τὸ βράδυ οἰκογενειακῶς, θὰ προσευχηθῆτε στὸ τραπέζι γονεῖς καὶ παιδιὰ, θὰ κάνετε τὸ σταυρὸ σας κανονικά. Πιστεῦεις; Τότε θὰ ὁμολογήῃς τὴν πίστι σου καὶ **ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ**· στὸ ταξίδι (στ' αὐτοκίνητα, τραῖνα, ἀεροπλάνα), σ' ἕνα ἐστιατόριο, σὲ μιὰ ἐπίσκε-

ψι, σ' ἕνα τραπέζι, σὲ μιὰ γιορτῆ. Γύρω σου ὑπάρχει μοντέρνος κόσμος, ἄπιστοι, ὑλισταί, μασόνοι, ῥοταριανοί, αἰρετικοί. Ἐσὺ τί θὰ κάνῃς; Μὴ ντραπῆς, μὴ φοβηθῆς μήπως σὲ ποῦν καθυστερημένο. Νὰ σηκωθῆς ἐπάνω ἄφοβα, νὰ κάνῃς τὸ σταυρὸ σου ἤρεμος. Ἐνας Ἀμερικᾶνος πού μπῆκε στὸν πύραυλο νὰ πετάξῃ στὸ φεγγάρι, προτοῦ νὰ ξεκινήσῃ, ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Ἔμεῖς; Ἀφήσαμε δυστυχῶς τὶς ὠραίες παραδόσεις μας, ἀρνηθήκαμε τὸ Θεό. Ὅποιος ντρέπεται, εἶνε αὐτὸς Χριστιανός;

✓ Θέλεις ἄλλη περίπτωση ὁμολογίας; Παλαιότερα καὶ στὴν πατρίδα μας καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία **βλαστήμια** δὲν ἀκουγόταν. Νὰ βλαστημήσῃ ἄνθρωπος στὴ Σαμψοῦντα, στὰ εὐλογημένα μέρη; Δὲν ὑπῆρχε βλάστημος. Τώρα, ἐκεῖ πού κάθονται στὸ καφφενεῖο, ἐκεῖ πού διαβάζουν ἐφημερίδα ἢ παίζουν τάβλι, βλαστημᾶνε. Στὸ σπίτι τρῶει, τὴ μπουκιὰ ἔχει στὸ στόμα, καὶ βλαστημᾶει τὰ θεῖα. Καὶ αὐτὸς μὲν ἀμαρτάνει, ἐσὺ ὅμως πού τὸν ἀκοῦς νὰ ὑβρίζῃ τὸ Χριστὸ τὴν Παναγία τί κάνεις; Μὴν τὸ ἀνέχεσαι. Νὰ διαμαρτυρηθῆς, ὁμολόγησε τὴν πίστι σου. Πὲς τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ· Ἄν ὑβρίσης τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ· ἂν βλαστημήσῃς ὅμως τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ! Καὶ μεταξὺ συζύγων. Ἦξερα στὰ Γρεβενὰ μιὰ γυναῖκα πού ὁ ἄντρας τῆς βλαστημοῦσε. Μιά μέρα τοῦ λέει· –Ἄντρα μου, σὲ ἀγαπῶ· ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ σένα ἀγαπῶ τὸ Χριστό· ἂν δὲν σταματήσῃς τὴ βλαστήμια, δὲν σὲ θέλω, θὰ χωρίσουμε. Ποιὸς τὸ κάνει τώρα αὐτό;

\* \* \*

**Οἱ ἅγιοι Πάντες**, ἀγαπητοί μου, ἔκαναν τὸ καλὸ πάντα, ἀλλὰ καὶ ὠμολογοῦσαν τὴν πίστι. Γιατὶ **ἀγαποῦσαν πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Χριστό**.

Ἄν θέλῃς σὲ μιὰ λέξι ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο, εἶνε **ἡ λέξι «ἀγάπη»**, ν' ἀγαπᾶς. Τί; Ὅλα· τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, τὰ δάση, τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὴ θάλασσα, τὰ ἄστρα, ὅλο τὸν κόσμο· τὴ μάνα σου, τὸν ἄντρα σου, τὰ παιδιὰ σου. Ἄρκοῦν αὐτά;

Προχώρησε! Μὴν κάνῃς εἶδωλο τὸ παιδί ἢ τὸν ἄντρα σου· αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Ματθ. 10,37). Νὰ λατρεύῃς ἐκεῖνον πού σοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα αὐτά, τὸ Χριστό μας.

Προσέξτε λοιπὸν τὴν **ἀνατροφή τῶν παιδιῶν**· διδάξτε τα, παραπάνω ἀπ' ὅλα ν' ἀγαποῦν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2296

Κυριακὴ Β' Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23)  
21 Ἰουνίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Σαλπίζει προσκλητήριο!

«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4,19)

Ὁ Χριστὸς προσκαλεῖ, ἀγαπητοί μου, ὅπως ἀκοῦμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Βηματίζει στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ πλησιάζει τοὺς ψαράδες. Προσκαλεῖ δύο ἀδέρφια, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἀνδρέα· καὶ πιὸ πέρα ἄλλα δύο ἀδέρφια, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Τί ἄραγε σκοπεύει νὰ κάνη;

**Ἀνοίγει σχολεῖο**, ἀρχίζει νὰ συγκεντρώνη μαθητὰς κι αὐτοὶ οἱ τέσσερις εἶνε οἱ πρῶτοι· τοὺς προσκαλεῖ νὰ τοὺς ἐγγράψῃ στὸ μαθητολόγιό του, νὰ τοὺς ἐκπαιδεύσῃ, γιὰ νὰ τοὺς ἀναδείξῃ μιὰ μέρα διδασκάλους καὶ καθηγητὰς τῆς οἰκουμένης. **Ἔχει νὰ κάνη καὶ πόλεμο**, χρειάζεται **μαχητὰς**· στρατολογεῖ λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς τέσσερις ἄνδρες, ποὺ τοὺς βρίσκει κατάλληλους γιὰ τὸ σῶμα ποὺ ἐτοιμάζει.

Καὶ οἱ τέσσερις αὐτοί, μαθηταὶ καὶ ὑποψήφιοι μαχηταί, **ὑπακούουν ἀμέσως** στὴν πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ. Ἀφήνουν τὰ δίχτυα τους, τὰ πλοιάριά τους, τοὺς γονεῖς τους, ὅ,τι πιὸ ἀγαπητὸ εἶχαν σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, καὶ χωρὶς δισταγμὸ ἀκολουθοῦν τὸ Ναζωραῖο. Τὸν ἀκολουθοῦν ὄχι γιὰ λίγο, ὄχι προσωρινά, ἀλλὰ διὰ βίου, γιὰ πάντα· θὰ μείνουν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι σ' αὐτὸν μέχρι θανάτου.

\*\*\*

Ὁ Κύριος ὅμως, ἀγαπητοί μου, δὲν προσκάλεσε κοντά του ἀνθρώπους μόνο τότε· συνέχισε νὰ προσκαλῆ καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς Ἐκκλησίας του, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σὲ κάθε ἐποχῇ, σὲ κάθε γενεά. Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ προσκαλῆ καὶ σήμερα. Ὅπως προσκάλεσε τοὺς τέσσερις ἐκείνους μαθητὰς, ἔτσι **προσκαλεῖ τώρα κ' ἐμᾶς**. Μᾶς προσκαλεῖ ὄχι βέβαια γιὰ νὰ μᾶς κάνη ἀποστόλους τοῦ ὅπως ἐκείνους· ἐκείνη ἦταν μιὰ μοναδικὴ πρόσκλησι γιὰ κάτι ἰδιαίτερο, κάτι ἐξαιρετικό, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐμᾶς μᾶς προσκαλεῖ ὄχι γιὰ νὰ σώσουμε ἄλλους, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦμε οἱ ἴδιοι· μᾶς προσκαλεῖ **γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ**.

Γι' αὐτὴ τὴν **πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ** λοιπὸν ἂς μιλήσουμε κ' ἐμεῖς τώρα.

● **Τὸ κήρυγμα**. Τὸ πρῶτο, τὸ γενικὸ προσκλητήριο ποὺ ἀπευθύνει σὲ ὅλους μας, εἶνε τὸ κήρυγμα. Ὁ ἱεροκήρυκας εἶνε ἕνας ὑπέρτης τοῦ Χριστοῦ. Δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μοιράζῃ τὰ προσκλητήρια τοῦ Χριστοῦ. Τὰ μοιράζει παντοῦ καὶ καλεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ μετανοήσουν. «*Δεῦτε ὀπίσω μου*», λέει (Ματθ. 4,19). Τὴ φωνὴ αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀκοῦμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, διαβιβάζει ὁ κάθε ἀπλὸς κήρυκας –παρὰ τὴ δική του ἀτέλεια– στοὺς Χριστιανοὺς τῆς γενεᾶς του. Ἄς εἶνε ὁ ἴδιος ἕνας ἀδύναμος ἄνθρωπος, ἕνας ἁμαρτωλὸς ὅπως εἴμαστε ὅλοι· ἂς ἔχη ἐλαττώματα καὶ πάθη ὅπως κάθε θνητός. Ἀπ' τὴ στιγμῇ ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὸν ἄμβωνα καὶ ἐφ' ὅσον κηρύττει ὅ,τι δίδαξε ὁ Χριστός, ἡ φωνὴ του - τὸ κήρυγμά του - τὰ λόγια του εἶνε φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. **Προσκλητήρια Θεοῦ** εἶνε τὰ κηρύγματα ποὺ ἀκοῦμε· Μετανοήστε! ἀφήστε τὴν ἁμαρτία! ἀγαπήστε τὸ Χριστό! ἀκολουθήστε τὸ δρόμο τῆς αἰωνίου ζωῆς!... Αὐτὸ σαλπίζει ὁ ἄμβωνας. Αὐτὰ διδάσκουν οἱ ἱεροκήρυκες σήμερα, αὐτὰ θὰ διδάξουν αὔριο, αὐτὰ θὰ διδάσκουν πάντοτε.

Πόσοι ὅμως ἀκοῦνε μὲ προθυμίᾳ τὸ κήρυγμα; πόσοι δέχονται τὸν ἔλεγχον τοῦ ἱεροκήρυκα; πόσοι ἐφαρμόζουν καὶ ἐκτελοῦν ὅ,τι διδάσκουν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας; Οἱ περισσότεροι περιφρονοῦν τὴν πρόσκλησι αὐτῆ τοῦ Κυρίου. Μὲ τὴ στάσι τους **«ξεσχίζουν» τὸ προσκλητήριο** καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν τὸν βίον τῆς ἁμαρτίας. Καὶ τότε τί κάνει ὁ Κύριος· στέλνει τὸ δεύτερο προσκλητήριο, ποὺ εἶνε

● **Οἱ θλίψεις**. Εἶνε προσκλητήριο ὄχι χαρμόσυνο, δὲν εἶνε γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα· εἶνε προσκλητήριο πένθιμο. Ἡ θλίψις (εἶτε φτώχεια λέγεται, εἶτε συκοφαντία, εἶτε δι-

ωγμός, είτε θάνατος προσφιλοῦς προσώπου, είτε κάτι ἄλλο), ἢ θλίψις εἶνε μία σάλπιγγα πού φωνάζει πολὺ δυνατά. Τί σαλπίζει; Ἐρωτοί, «*δεῦτε ὀπίσω*», μετανοήστε!...

Καὶ μὲ τὶς θλίψεις **συχνὰ βλέπουμε ἀποτέλεσμα**: πολλὰς φορές, ὅ,τι δὲν κατῴρθωσε τὸ κήρυγμα, τὸ κατορθώνει ἢ θλίψις.

✓ Λὲς π.χ. στὸ **φιλάργυρο**: Μὴ θησαυρίζεις, κάνε ἐλεημοσύνη, δίνε κάτι καὶ στὸ φτωχό... Αὐτὸς τίποτε· ἔχει φραγμένα τ' αὐτιά του, δὲν ἀκούει. Ἐρχεται ὅμως μία θλίψις (ἢ καταστρέφεται ἢ σοδειά, ἢ πέφτουν τὰ ὁμόλογα, ἢ ἀποτυγχάνουν οἱ ἐπιχειρήσεις, ἢ χάνονται τὰ χρήματά του, ἢ...)· καὶ τότε καταλαβαίνει πόσο δίκιο εἶχε ὁ Χριστὸς ὅταν τὸν προσκαλοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε «*Δεῦτε ὀπίσω μου*». Ἀποφασίζει τώρα, φτωχὸς πλέον, ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Χριστό. Σώθηκε διὰ τῆς θλίψεως.

✓ Νά κ' ἕνας ἄλλος. Εἶνε **νέος**. Γλεντάει, διασκεδάζει· δὲν ἀκούει κηρύγματα, συμβουλές, ὑποδείξεις· οὔτε θέλει νὰ δεχτῆ καμμία ἄλλη πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ. Ἐρχεται ὅμως καὶ γι' αὐτὸν θλίψι· εἶνε μιὰ ἀσθένεια. Πέφτει ἄρρωστος στὸ κρεβάτι. Καὶ ἐκεῖ μετανοεῖ ὅπως ὁ ἄσωτος. Τώρα βλέπει πόσο δίκιο εἶχε ἡ Ἐκκλησία ὅταν ἔλεγε ὅτι «*Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2).

✓ Νά κ' ἕνας ἄλλος. Εἶνε **γονιός**, πατέρας ἢ μάνα. Εἶνε προσκολλημένοι ὑπερβολικὰ στὰ παιδιά τους, τὰ λατρεύουν, τὰ ἔχουν κάνει εἰδωλο. Θεὸς δὲν σκέπτονται, ἔκκλησία δὲν πατοῦν, προσευχὲς δὲν κάμνουν. Ὅλα γιὰ τὰ παιδιά!... Τὰ ἔχουν θεοποιήσει... Ἀλλὰ ἔρχεται ἡ θλίψι· μιὰ μέρα, τὸ παιδί ἐκεῖνο πού λατρεύαν, τὸ παίρνει ὁ Θεός! Ταράζονται πολὺ. Ἡ καρδιά τους τώρα χτυπάει δυνατά· ἀλλὰ συγχρόνως χτυπάει καὶ ἡ καμπάνα τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸ Θεό. Πατέρας καὶ μάνα ζητοῦν παρηγοριά, πλησιάζουν τὴν Ἐκκλησία, ἀρχίζουν νὰ ζοῦν χριστιανικά. Ποιὸς τοὺς ἔφερε κοντὰ στὸ Χριστό; Ἡ θλίψις, ὁ θάνατος.

Ἀλλὰ κάποτε δὲν μετανοοῦμε οὔτε μὲ τὶς θλίψεις αὐτές· μένουμε σκληροί, ἀδιάλλακτοι. Καὶ τότε; Ὡ! τότε ὁ Χριστὸς ἐκδίδει καὶ στέλνει ἄλλα προσκλητήρια. Καὶ εἶνε φοβερὰ τὰ προσκλητήρια αὐτά. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν θέλουμε νὰ καταλάβουμε μὲ τὸ καλό, τί πρέπει νὰ γίνῃ; Χρησιμοποιεῖ θλίψεις μεγάλες, γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξυπνήσουμε, νὰ συναισθανθοῦμε ποῦ βρισκόμαστε. Δηλαδή;

● **Οἱ μεγάλες συμφορές**. Ἐνας σεισμὸς· εἶνε ἕνα φοβερὸ προσκλητήριο. Μία πυρκαϊά· ἄλλο συνταρακτικὸ προσκλητήριο. Μία πλημ-

μύρα· τρίτο δυνατό προσκλητήριο. Μία ἄλλη ἐκτεταμένη καταστροφή· τέταρτο συγκλονιστικὸ προσκλητήριο. Μία ἐπιδημία· πέμπτο ἀφυπνιστικὸ προσκλητήριο... Ὅλα αὐτὰ εἶνε μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς θέλει νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ πάλι κοντὰ του, νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ στὴν αὐλή του, ἀπ' τὴν ὁποία ἔχουμε ξεμακρύνει καὶ περιπλανώμεθα μέσα σὲ δρυμοὺς καὶ σὲ δάση τῆς κακίας.

Καὶ ἐὰν ἐμεῖς οὔτε μὲ τὸ κήρυγμα οὔτε μὲ τὶς μικρὲς θλίψεις οὔτε μὲ τὶς μεγάλες συμφορὲς δὲν μετανοήσουμε, τότε θὰ ἐκδώσῃ τὸ προσκλητήριο ἐκεῖνο πού τρέμω νὰ τὸ πῶ. Εἶνε τὸ φοβερότερο ἀπ' ὅλα· εἶνε ὁ **πόλεμος**. Ὁ πόλεμος, τοπικὸς ἢ καὶ παγκόσμιος, εἶνε μάστιγα τοῦ Θεοῦ. Τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς τελευταῖο μέσο ἀφυπνίσεως καὶ ἐπιστροφῆς σ' αὐτόν.

\* \* \*

Πόσο εὐτυχεῖς ἦταν, ἀγαπητοί μου, οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, πού μόλις ἄκουσαν τὸ «*Δεῦτε ὀπίσω μου*» ἄφησαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολούθησαν! Τὸ ἴδιο **εὐτυχεῖς θὰ εἴμαστε** κ' ἐμεῖς, ἐὰν δεχτοῦμε τὸ προσκλητήριό του. Μᾶς προσκαλεῖ ὄχι γιὰ θάνατο ἀλλὰ γιὰ ζωὴ. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ· αὐτὸς εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ· αὐτὸς εἶνε ὁ παρηγορὸς τῶν καρδιῶν μας. Μᾶς προσκαλεῖ γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ· αὐτὸς εἶνε ὁ ἐλευθερωτής. Μᾶς προσκαλεῖ γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ πλοῦτη πνευματικὰ καὶ ἄφθαρτα· αὐτὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἄς σπεύσουμε λοιπόν. Ἄς ἀκούσουμε τὸ κήρυγμά του. **Ἄς δεχτοῦμε τὸ προσκλητήριό του**. Ἄς μὴ γυρίσουμε πίσω κενοί. Ἄς τεντώσουμε τ' αὐτιά μας ν' ἀκούσουμε τὴ σάλπιγγα, πού σημαίνει τὸ προσκλητήριο «*Δεῦτε ὀπίσω μου*». Ἄς ἀπαντήσουμε κ' ἐμεῖς· Κύριε Ἰησοῦ, ἔρχομαι, ἐπιστρέφω σ' ἐσένα· δέξου με πού μετανοῶ καὶ σῶσε με· ἀμήν!

Τὸ κήρυγμα εἶνε τὸ σάλπισμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως ὁ στρατιώτης, ὅταν ἀκούσῃ τὴ σάλπιγγα τῆς μονάδος του νὰ χτυπήῃ προσκλητήριο, δὲν ἐξετάζει ἂν ὁ συγκεκριμένος σαλπικτής εἶνε κοντοχωριανὸς του ἢ ἀπὸ ἄλλῃ περιοχῆ, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς πού ἀκούει τὸ κήρυγμα ἄς μὴν ἐξετάζῃ ἐὰν ὁ **ιεροκήρυκας εἶνε ἅγιος ἢ ἁμαρτωλός**, εὐγενὴς ἢ ἀγενής. Μία μόνο ὑποχρέωσι ἔχει· νὰ δεχτῆ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅποιο παράγγελμα κηρύττει ὁ κήρυκας. Ὅσο γιὰ τὸν κήρυκα, ἂν σαλπίζῃ καλὰ τὸ θεϊκὸ σάλπισμα, αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃ ὁ Θεός.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaffo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2297

Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ματθ. 6,22-33)  
28 Ἰουνίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Τὰ πάθη τυφλώνουν, ὁ ἀπαθὴς διακρίνει

«Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθ. 6,23)

**Δ**ιδάσκει, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ **Διδάσκαλος** μὲ δέλτα κεφαλαῖο - μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια τῆς λέξεως. Πρόκειται γιὰ τὴν περίφημη *Ἐπὶ τοῦ ὄρους* ὁμιλία (βλ. Ματθ. κεφ. 5ο-7ο), ποὺ λόγῳ τῆς σπουδαιότητός της ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς «ἡ καρδιὰ τοῦ Εὐαγγελίου». Ὁ Χριστὸς δὲν βρίσκεται σὲ μία πόλι ἢ χωριό, οὔτε στὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων ἢ στὴν αἴθουσα κάποιας συναγωγῆς· βρίσκεται σὲ ὕπαιθρο, ἐπάνω στὸ ὕψωμα ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τότε πῆρε τὸ ὄνομα «ὄρος τῶν μακαρισμῶν», ἐπειδὴ ἡ ὁμιλία του αὐτὴ ἀρχίζει μὲ τοὺς γνωστούς 9 *Μακαρισμούς* (ἐ.ἀ. 5,1-12).

**Ἐπισημειώσεις ἀληθείας δὲν μποροῦν ν' ἀκουστοῦν**· δὲν διδάσκει ἕνας θνητός, διδάσκει ἡ ἐνυπόστατος Σοφία τοῦ Θεοῦ. Μακαρίζει ὄχι τοὺς πλουσίους καὶ δυνατούς, ὄχι τοὺς ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες, ὄχι τοὺς διασήμες καὶ ἐνδόξους· μακαρίζει αὐτοὺς ποὺ φροντίζουν νὰ φυτέψουν στὴν ψυχὴ τους τὸ δέντρο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος, τὸ ὅποιο ὡς καρπὸς παράγει τὴν αὐτογνωσία καὶ τὴν ταπείνωση, τὴ συναίσθησι καὶ τὴν αὐτομεμψία, τὴν ἔμπρακτη μετάνοια, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν καθαρότητα, τὴν εἰρήνην, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ὁμολογία. Διδασκαλία πρωτάκουστη!

**Διδάσκει μὲ λόγια ἀπλά**, ποὺ ἀγγίζουσι τὴν καρδιά. Χρησιμοποιεῖ εἰκόνες γνωστὰς καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ. Λέει ὁμως **μεγάλαις ἀληθείαις**, ποὺ καθελώνουν καὶ τὸν φιλόσοφο καὶ ἐπιστήμονα. Δὲν ἀναπτύσσει θεωρίες προοριζόμενες γιὰ μία ἀριστοκρατία διανοητῶν ἀλλὰ μένουσι ἀκατανόητες ἀπὸ τὸν πολὺ λαό. Ἀπευθύνεται σὲ ὅλους· ἀπαιτεῖ μόνον αὐτὸ ποὺ μποροῦν ὅλοι νὰ διαθέσουν, μιὰ ψυχὴ καθαρὴ καὶ εἰλικρινῆ.

Μέρος λοιπὸν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ **σημερινὸ εὐαγγέλιον** (βλ. ἐ.ἀ. 6,22-33). Νὰ ἀναλύσουμε ὅλο τὸ περιεχόμενό του; Εἶνε δύσ-

κολο αὐτὸ στὰ ὄρια ἐνὸς συντόμου κηρύγματος. Θὰ τονίσουμε μόνον τὰ κύρια νοήματά του.

\*\*\*

● Τὸ πρῶτο εἶνε, **νὰ ἔχουμε καθαρὴ τὴ διάνοιάν μας** ἀπὸ πονηρὰς σκέψεις (βλ. ἐ.ἀ. 6,22-23).

**Μεγάλον δῶρον τοῦ Θεοῦ** ἡ διάνοια. Μὲ τὴν διάνοιάν του ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ὁ κυρίαρχος τῆς κτίσεως, τιθάσευσε τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Κάθε πρόοδος του, ὅλες οἱ κατακτήσεις καὶ οἱ ἐφευρέσεις του ὀφείλονται στὴ διάνοια. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρώπου· τὸ ζῶον δὲν προοδεύει, δὲν ἐπινοεῖ, δὲν ἐφευρίσκει· μένει στάσιμο. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος; ὦ ὁ ἄνθρωπος! σημειώνει ἀνοδικὴ πορεία, γράφει ἱστορία.

Ἡ διάνοια εἶνε ὁ λαμπτήρας ποὺ φωτίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν πορεία μας· εἶνε τὸ φῶς, ποὺ μᾶς δείχνει κάθε φορὰ ποῦ νὰ βαδίσουμε, πῶς νὰ πορευθοῦμε. **Εἶνε τὸ μάτι τῆς ψυχῆς**. Ὅ,τι εἶνε γιὰ τὸ σῶμα τὸ μάτι, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴν ψυχὴ ἡ διάνοια. Ὅποιος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴν ὄρασί του, δυσκολεύεται νὰ κινηθῆ· σκοντάφτει, χτυπάει, πέφτει, πληγώνεται, χάνει τὸ δρόμο καὶ ταλαιπωρεῖται. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη σκοτισμένη τὴν διάνοιάν του. Ὅσο ἡ διάνοια, τὸ μάτι τῆς ψυχῆς, εἶνε καθαρὴ, ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κινεῖται μέσα στὸ φῶς· ὅταν ἡ διάνοια σκοτισθῆ, τότε ἀλλοίμονο! ὁ ἄνθρωπος βαδίζει μέσα στὸ σκοτάδι.

Καὶ **πότε σκοτίζεται** ἡ διάνοια; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ δημιουργοῦ του, ὅταν ἁμαρτάνῃ. Ποιό, ἐπομένως, εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σκοτίζει καὶ θολώνει τὸ μυαλό; Ἡ **ἁμαρτία**. Θέλετε παραδείγματα;

✓ Τί συμβαίνει π.χ. ὅταν κάποιος θυμῶνῃ; Ὁ **θυμὸς** τοῦ θολώνει τὸ μυαλό. Καὶ ἂν, πάνω σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ, δὲν συγκρατηθῆ ἀλλὰ κινήθῃ καὶ ἐνεργήσῃ κάτι, τότε δὲν ἐλέγχει τί

κάνει· φωνάζει, βρίζει, χτυπάει, καταστρέφει. Και ἄν τὸ πάθος κυριαρχήσῃ ἐντελῶς, τότε μπορεί καὶ νὰ ἐγκληματήσῃ, νὰ πάρῃ μαχαίρι καὶ νὰ τὸ καρφώσῃ στὸν ἀδερφό του.

✓ Ἄλλο παράδειγμα εἶνε ὁ νέος ἐκεῖνος ποὺ παραδίδεται στὴν κυριαρχία τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου, στὴ **σαρκική ἐπιθυμία**. Τὸ πάθος του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δῆ τὸν κίνδυνο. Καὶ δὲν δέχεται συμβουλή. Ὁρμᾶ ἀκάθεκτος πάνω στὴν παγίδα, πέφτει σὰν τυφλὸς στὴ φωτιά.

Νά λοιπὸν πῶς τὸ ἁμαρτωλὸ **πάθος** γίνεται ὅπως τὸ μεθυστικὸ ποτό, σὰν ἓνα ναρκωτικὸ, ποὺ παραλύει, ἀναισθητοποιεῖ καὶ τυφλώνει· ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν ξέρει τί κάνει, δὲν βλέπει ὅτι ὁ δρόμος ποὺ βαδίζει καταλήγει ὄχι σὲ περιβόλι χαρᾶς ἀλλὰ σὲ γκρεμό, στὴν ἄβυσσο τῆς κολάσεως. Μοιάζει μὲ ἓνα πλοῖο ποὺ ὁ καπετάνιος του ἔχασε τὸ μυαλό του καὶ τὸ ὁδηγεῖ ἐπάνω στὰ βράχια.

● Τὸ δεύτερο νόημα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου εἶνε **ἡ σκλαβιά τῆς φιλαργυρίας** (βλ. ε.ἀ. 6,24).

Εἶδαμε ὅτι καὶ ὁ θυμὸς καὶ ἡ κακὴ ἐπιθυμία κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἐμπαθῆ, τὸν ὁδηγοῦν σὲ κατάστασι σκοτασμοῦ. Ὅλα γενικῶς **τὰ πάθη σκοτιζοῦν τὸ νοῦ**, ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνα πάθος ποὺ ὄχι ἀπλῶς σκοτιζεῖ ἀλλὰ **τυφλώνει**. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Τὸ λέει σήμερα ὁ Χριστὸς μὲ μία ἐβραϊκὴ λέξι, τὴ λέξι **μαμωνᾶς**. Μαμωνᾶς εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ ὑλικοῦ πλοῦτου, ἡ λατρεία τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, μὲ μιὰ λέξι ἡ φιλαργυρία. Τὸ χρῆμα γίνεται ὁ κυρίαρχος παράγων στὴ ζωὴ τοῦ φιλαργύρου. Δὲν λατρεύει τὸ Χριστό, λατρεύει τὸν χρυσό. Καὶ ἡ λατρεία τοῦ χρήματος ὑποδουλώνει, σκλαβώνει τὸν λάτρη τῆς περισσότερο ἀπὸ ἄλλα πάθη· εἶνε ἡ πιὸ ἐπαχθὴς ὑποδούλωσις.

Γι' αὐτὸ φωνάζει σήμερα ὁ Κύριος στὸ εὐαγγέλιο· «*Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν*», κανένας δὲν μπορεί νὰ ὑπηρετῇ δύο ἀφεντικὰ ποὺ εἶνε μεταξύ τους ἀντίθετα (ε.ἀ. 6,24). **Μαμωνᾶς καὶ Θεὸς εἶνε ἀσυμβίβαστα**, ὅπως ἀσυμβίβαστα εἶνε τὸ σκοτάδι μὲ τὸ φῶς, ἡ φωτιά μὲ τὸ νερό, ἀφοῦ τὸ ἓνα ἀναιρεῖ τὸ ἄλλο. Εἶνε δύο κύριοι ποὺ **δίνουν ἀντίθετες μεταξύ τους διαταγές**, ὅπως π.χ.·

✓ διαταγὴ μαμωνᾶ· «Ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἴχης» – διαταγὴ τοῦ Θεοῦ· «Ἔργαζου, ἴδρωνε, κοπίαζε· καὶ μήτε νὰ ἐπιθυμῆς μήτε νὰ ἐπιβουλεύεσαι ὅ,τι ἀνήκει στὸν πλησίον σου, ἀλλὰ νὰ σέβεσαι ὅ,τι τοῦ ἀνήκει».

✓ διαταγὴ μαμωνᾶ· «Κλεισε τὰ μάτια καὶ μὴ βλέπεις τὴ δυστυχία τοῦ πλησίον, βούλωσε τ' αὐτιά σου καὶ μὴν ἀκοῦς τὸν ἀναστεναγμὸ του» – διαταγὴ τοῦ Θεοῦ· «Ἄπλωνε τὸ χέρι

σου καὶ δίνε ὅ,τι μπορείς, ἄνοιγε τὸ κελλάρι σου καὶ τρέφε δυστυχεῖς».

Ὅ,τι δηλαδὴ διατάζει ὁ ἓνας, τὸ ἀρνεῖται ὁ ἄλλος. Μαλώνουν, ἀνταγωνίζονται μεταξύ τους γιὰ τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία. Αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶνε **ἄδύνατον νὰ συγκυβερνήσουν**. Σὲ ἓνα θρόνο ἄλλωστε δὲν χωρᾶνε νὰ καθήσουν δυὸ βασιλιᾶδες, ἔτσι λοιπὸν καὶ σὲ μία ψυχὴ ἓνας ἐκ τῶν δύο θὰ ἐξουσιάσῃ. **Ἐσὺ ποιὸν θὰ ἐκλέξης;**

● Καὶ τὸ τρίτο νόημα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. ε.ἀ. 6,25-33). **Οἱ ἔχοντες τὰ ὑλικά πλοῦτη δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς**. Νομίζουν πῶς εἶνε, ἀλλὰ πλανῶνται. Ἔλα, ἐσὺ ποὺ τοὺς θαυμάζεις, νὰ σοῦ δεῖξω πόσο ἀπατῶνται. Ἦξε μιὰ ματιὰ στὰ μέγαρά τους καὶ θὰ διαπιστώσῃς ὅτι ὑπάρχουν κ' ἐκεῖ ἀρρώστιες – κάποτε ἀνιάτες, ξοδεύουν σὲ γιατρούς, παίρνουν φάρμακα, μπεινοβγαίνουν σὲ νοσοκομεῖα, θρηνοῦν κάποτε κ' ἐκεῖ τραγικοὺς θανάτους. Δὲν γλυτώνουν, καὶ ἄς κοιμῶνται σὲ μεταξωτὰ σεντόνια καὶ ἄς φτύνουν τὸ αἷμα τους σὲ χρυσὲς λεκάνες.

Τὴν **ἀπάτη τοῦ πλοῦτου** εἶχαν ἀντιληφθῆ καὶ οἱ ἀρχαῖοι μυθολόγοι· ἔλεγαν γιὰ τὸν **Μίδα** βασιλιᾶ τῆς Φρυγίας, ὄνομαστὸ πλούσιο, ὅτι ἀφοῦ πῆρε τὸ χάρισμα νὰ κἀνῃ χρυσὸ ὅ,τι ἀγγίζει, κινδύνεψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ εἶνε ἀπατηλὸ στήριγμα· εἶνε **σὰν ἓνα καλάμι** πού, ἐνῶ ὁ ὁδοιπόρος πάει νὰ στηριχθῆ ἐπάνω του, αὐτὸ σπάζει καὶ οἱ ἀκίδες του καρφώνονται στὶς σάρκες του.

\* \* \*

Προτοῦ νὰ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κάνω μία σύστασι. Γιὰ νὰ κρατήσουμε τὸ νοῦ μας καθαρὸ ἀπὸ τὴν τύφλωσι τῆς φιλαργυρίας καὶ νὰ μὴν ἀπατηθοῦμε ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, **ἄς δίνουμε ἐλεημοσύνη!**

Βρισκόμαστε σὲ ἐποχὴ **θέρους**, ἡ ὁποία ὠνομάστηκε ἔτσι διότι τώρα γίνεται ὁ **θερισμὸς** καὶ ἡ **συλλογὴ τῶν καρπῶν**. Ἄς δοξάζουμε τὸ Θεὸ γι' αὐτὴ τὴν εὐλογία. Ἀλλὰ ἡ εὐλογία δημιουργεῖ καὶ ὑποχρέωσι, νὰ φανοῦμε κ' ἐμεῖς πιὸ σπλαχνικοὶ καὶ φιλόανθρωποι σὲ φτωχοὺς ἀδελφούς μας· σὲ χῆρες καὶ ὀρφανὰ, σὲ ἀρρώστους καὶ γέροντες, σὲ ὄσους δὲν ἔχουν σπίτι, δὲν ἔχουν ἓνα πιάτο φαγητό, δὲν ἔχουν ἓνα στρέμμα γῆς, ζοῦν σὲ μεγάλη δυστυχία.

Μποροῦμε **νὰ προσφέρουμε κ' ἐμεῖς, ἀφανῶς**, χωρὶς ἐπίδειξι, μιὰ βοήθεια, εἴτε ἐκεῖ ποὺ γνωρίζουμε εἴτε καὶ σὲ ἀγνώστους μέσῳ τοῦ φιλοπτώχου ταμεῖου τῆς ἐνορίας μας.

Ὅσο πλουσιώτερη εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη, τόσο μεγαλύτερη θὰ εἶνε ἡ **εὐλογία** τοῦ Θεοῦ.

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**